

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Розділ перший

УСЕ ДАЛІ Й ДАЛІ У ГЛИБ КРОЛЯЧОЇ НОРИ

Алісі страх надокучило справляти посиденьки на березі біля сестри і вона разів зо два зазирнула до неї в книжку — гайгай, ані малюнків там, ані розмов! “Що за пуття у книжці без розмов та малюнків?” — зітхнула Аліса.

Вона вже прикидала подумки (наскільки дозволяла полуденна спека, коли туманіє голова і злипаються повіки), чи не краще б їй, замість дурно переводити час, не полінуватися встати і нарвати стокроток, аби з любовістю та втіхою сплести собі віночок, аж гульк — за якийсь крок від неї проскочив рожевоокий Кролик.

Диво, зрештою, невелике, та й Кроликове бубоніння собі під ніс: “О Боже! О Боже! Як я забарився!”, — також не вразило її слуху (опісля на згадку про побачене й почуте їй спало на думку, що вона мала б таки збентежитись,

але першої миті все видавалося щонайприроднішим), та коли Кролик раптом вихопив із камізе́льчаної кишеньки годинника і, глипнувши на нього, помчав щодуху далі, Аліса зірвалася на ноги як ужалена: чи то видано, аби Кролик мав на собі камізельку з кишенькою і вихоплював звідти годинника? — жагуча

цікавість погнала її полем навздогін за ним і щасливим випадком вона ще встигла примітити, як він гулькнув у велику кролячу нору під живоплотом.

Аліса з розгону пірнула слідом, а як вертатиме назад, і не подумала.

Спершу кроляча нора йшла рівненько, мов тунель, а тоді зненацька урвалася — так зненацька, аж Аліса і сама незчулась, як жухнула навсторч у якусь подобу глибоченного колодязя.

Колодязь видавався просто таки безоднім, а чи так повільно вона падала? — і дорогою їй не бракувало часу роззирнутись та поміркувати, чим би те все могло скінчитися. Найперше Аліса кинула погляд униз: як летіти, то вже знати, куди! але там було темно хоч в око стрель; тоді вона озирнула колодязні стіни і постерегла на них силу-силенну судників та книжкових полиць; подекуди на кілочках висіли географічні мапи і картини. З однієї полиці вона не забула прихопити слоїка з наліпкою “Помаранчеве варення”, та ба! той виявився порожній; викинути — як би не вбило когось унизу, тож,

поминаючи судники, Аліса, зрештою, примудрилася тицьнути його в один із них.

— Овва! — чудувалася Аліса. — Після такого падіння не страшно й зі сходів покотитися шкерéберть. Ото вдома дивуватимуть моїй хоробрості! Та що там! Тепер я хоч би з даху зірвалася, то й то б і не писнула! (І, мабуть, чи не так воно й було б насправді!)

Униз, униз, униз! Чи скінчиться коли-небудь це падіння!

— Цікаво, скільки миль я встигла пролетіти? — уголос поспитала себе Аліса. — Напевняка вже й центр землі ось-ось. Ану лиш прикиньмо: по-моєму, до нього не більше, як чотири тисячі миль. (Аліса, бач, просвітилася в цих питаннях на шкільних лекціях, і хоч зараз була не найліпша нагода хизуватися знаннями — слухати нікому! — а все ж попрактикуватися ніколи не завадить.) — Атож, здається, саме стільки, але тоді постає запитання: на якій я широті й довготі?

(Аліса уявлення не мала, що означають широта і довгота, але вухо її тішив дзвін цих преповажних і таких величних слів!)

Розділ восьмий

КОРОЛЕВА ГРАЄ У КРОКЕТ

Біля в'їстя до саду пишав розкішний трояндовий кущ; троянди на ньому росли білі, але три садівники завзято фарбували їх начервоно. Зчудована Аліса, поклавши придивитись до такої дивоглядії ближче, рушила до гурту, а коли опинилася біля самих садівників, до неї долинули слова одного з них:

— Обережніше, П'ятірко! Ти мене всього обляпав фарбою!

— Та хіба ж я знарошне? — похмуро кинув П'ятірка. — Сімка підбив мені лікоть.

Сімка звів голову й буркнув:

— Браво, П'ятірко. Завжди звертай на другого!

— Ти б ліпше помовчав! — сказав П'ятірка. — Щойно вчора я чув, як Королева казала, що за твоїм карком давно плаче сокира!

— Чим же він прошпетився? — поцікавився той, хто озвався перший.

— А то вже не твій клопіт, Двійко! — сказав Сімка.

— Ба ні, якраз його! — вигукнув П'ятірка. — І я йому таки розкажу: Сімка тим прошептвся, що припер на кухню тюльпанових цибулин замість цибулі.

Сімка жбурнув квача додолу і тільки почав був: “Гіршої кривди годі уяви... — як його погляд випадково впав на спостережницю,

і він ураз затнувся; решта теж примітили Алісу, і вся трійця низенько вклонилася.

— Чи не пояснили б ви мені, — сором'язливо звернулася до них Аліса, — нащо ви фарбуєте троянди?

П'ятірка і Сімка нічого не відказали і тільки зорили на Двійку. Двійка заговорив тихим голосом: “Бачте, панно, тут має бути кущ червоних троянд, а ми здуру насадили білих; і якщо Королева про це дочується, нам усім, значиться, постинають голови. Тож-бо, панно, ми, значиться, намагаємося зробити все, аби ще перед її приходом...” Тут П'ятірка, який тривожно вдивлявся у глиб саду, загорлав: “Королева! Королева!”, і всі троє садівників миттю попадали ницьма. Почувся шурхіт багатьох кроків, і Аліса зашастала кругом очима, охоплена нетерплячкою побачити Королеву.

Перші з'явилися десятеро солдатів із піками на плечах; і всі вони своєю формою нагадували трьох садівників: були прямокутні, пласкі, а руки та ноги росли в них із ріжків. За ними у колону по двоє, як жовніри, виступало

десятеро двораків, з голови до п'ят розцяцькованих дзвінками. Далі показалися королівські діти; так само десятерко душ — малюки тюпали, побравшись за руки парами, з веселими підскоками, а їхнє вбрання було приоздоблене рожевими серцями. За ними сунули гості, здебільшого королі та королеви, і серед них Аліса впізнала Білого Кролика: він про щось тарабанив нервовою скоромовкою, усміхаючись на все, що говорилося, і продріботів повз Алісу, не помічаючи її. Після гостей проплив Чирвовий Валет — на малиновій оксамитовій подушці він ніс королівську корону; а позаду того величного ходу чапали Чирвовий Король зі своєю Чирвовою Королевою.

Аліса вже подумувала, чи не годилося б і їй, як оцим трьом садівникам, упасти долілиць, але вона не пригадувала, щоб коли чула про такий припис у подібних випадках. “Та й навщо тоді ходи, — подумала вона, — коли всі лежатимуть долічерева і нічого не бачитимуть?” Отож вона стояла на місці й чекала.

Коли хід порівнявся з Алісою, всі пристали і прикипіли до неї очима, а Королева грізно запитала:

— Хто то?

Чирвовий Валет, до якого вона вдалася, лише осміхнувся на відповідь і віддав чолом.

— Телепень! — нетерпляче тріпнула головою Королева і звернулася до Аліси:

— Як тебе звати, дитино?

— Мене звати Аліса, Ваша Величносте, — щонайчемніше відказала Аліса, а про себе додала: “Зрештою всі вони тільки колода карт. З якого б то дива мені їх боятися?”

— А то хто? — допитувалась Королева, показуючи на трьох садівників, простертих долі навколо трояндового куща. Оскільки вони лежали ниць, а крап на їхніх спинах був достоту, як у всій колоді, Королева не могла вгадати, хто вони, садівники, жовніри, двораки, а чи трійця її власних дітей.

— Звідки мені знати? — відповіла Аліса, дивуючись із власної сміливості. — То *не мій* клопіт.

Королева побуряковіла з лютощів, хижо
вирячила на неї очі й заревла:
— Відтяти їй голову! Відтя...

ЗМІСТ

<i>Від перекладача</i>	
Чи здолають перекладачі Керролів Еверест?	3
<i>Розділ перший.</i>	
Усе далі й далі у глиб кролячої нори	18
<i>Розділ другий.</i>	
Калюжа сліз	32
<i>Розділ третій.</i>	
Гасай-коло та Довгий Хвіст	46
<i>Розділ четвертий.</i>	
Кролик крутить маленьким Крутихвостом	59
<i>Розділ п'ятий.</i>	
Що нараяла Гусениця	76
<i>Розділ шостий.</i>	
Роха та перець	89
<i>Розділ сьомий.</i>	
Проханий чай шаленців	108
<i>Розділ восьмий.</i>	
Королева грає у крокет	125
<i>Розділ дев'ятий.</i>	
Про що розповіла Казна-Що-Не-Черепаха	143
<i>Розділ десятий.</i>	
Омарова кадриль	160
<i>Розділ одинадцятий.</i>	
Хто вкрав бутерброди	176
<i>Розділ дванадцятий.</i>	
Свідчить Аліса	191